

Naša Luca.

Hkê, otroci, naša Luca
To vam je poskočna muca!
Ljubeznjiva, prilizljiva
In igračna, urna. živa,
Vedno skače sëm ter tjà.

Mačka, pravijo, je vsaka
Tacega rodú in taka:
Spreдай liže, zadaj praska,
Išče le za sebe haska
In temé se ne boji.

Tóda siva naša Luca
Ta je prav posebna muca:
Pridna, dobra — tudi zlobna,
Zvita, skrita in hudôbna
Ter tatinska kakor gâd!

Če nam reče mati naša:
„Náte, deca, tù je kaša!“ —
Hitro je mej nami muca,
Siva muca, naša Luca,
Da bi jedla z nami jéd.

Mi pa smo, se vé, veliki,
Ne pustimo jej, iztíki!
Mucka zna to, gre do Jožka,
Ki je majhen, ga pobožka,
Pa mu zmakne kruhek — smúk!

V kotu, kjer stoji ognjišče,
Luca vsak dan vse preišče.
Bog ne daj, če pride iskra
Do nezveznenega piskra! . . .
Kot bi trénil, je na tleh.

Pótlej pa jezí se mati,
Češ: „Ta Luca — spak rogati!“
A ni treba se jezíti,
Raje lonec povezniti,
Da ne more Luca vánj!

Kašče, izbe, tudi kléti
Treba dobro pozapréti,
Kadar notri kaj imámo,
Kar neradi Luci dámo;
Sicer kdo vé, kaj, kakó . . .

A če miška sladkosnéda
To, kar mi bi, nam pojéda —
Takrat pa le kar po mucu,
Sivo mucu, našo Luceo:
Urno bo po shrambah mir!

Táka, vidite, je Luca,
Siva Luca, naša muca:
Pridna, dobra — tudi zlobna,
Zvita, skrita in hudôbna
Ter tatinska kakor gâd!

Mih. Podtrojški.

Nedeljski čas.

Nihôten, svét nedeljski čas!
Okrog v naravi vse miruje,
Z goré v dolino le se čuje
Zvonóv prijaznih mili glas.

On vabi nas, da v cerkvi béli
Daritev sveto služimo,
Ko smo končali teden céli,
K molitvi spet se združimo.

O, da bi tam se kdaj združili
Sosédje, vsi tu izmej nas,
Kder nam naznanjal glas bo mili
Na véke vse — nedeljski čas!

M. Š.

